

ство; а кога се показала уния та и се повдигнало гонение възъ православни ти, тогава ти вдигнали глава. Съ тѣхъ се събрали много селяне или *хайдамаци*, на които първа та имъ работа била да обиратъ боярскити укрѣпени сгради и да бѣсетъ Евреи ти. Нѣ въстаницити не сполучили, били надвити, и главатаре ти имъ люто били наказани. Последно то и най-страшно то въстание станало подъ войводство то на Богдана Хмелницкій. Най-напрѣдъ той сполучилъ, нѣ послѣ Поляци ти му надвили. Тогава малорусийски ти казаци минали подъ Московскій царь. Това отдѣляваніе на Малорусия отъ Полша станало слѣдъ Сигизмунда III, когото наслѣдилъ синъ му Владиславъ IV.

Слѣдъ Владислава билъ избранъ другій синъ на Сигизмунда *Янъ Казимиръ* (1648—1668). Въ врѣме то на Яна Казимира Хмелницки се отнеслъ до Московскій царь Алексій Михайловичъ и го молилъ да приеме Мала Русия въ свое подданство. Той се съгласилъ, нѣ това нѣшто отворило война между Русия и Полша. Тя се свършила съ това, че Мала Русия била раздѣлена помежду имъ по рѣка Днѣпръ.

Изобшто врѣме то на Яна Казимира било тежко за Полша. Голѣмци ти нѣ само не почитали кралско то достоинство, нѣ и оште правили съ краль тѣ бой. Най-сетиѣ Янъ Казимиръ се отрелъ отъ прѣстолъ тѣ и отишьлъ въ Франция, дѣто свършилъ животъ тѣ си, като игуменъ въ Бенедиктинскій монастырь. Съ него се довършилъ въ Полша родъ тѣ на Вази ти. Негово то царованіе е оште забѣлжительно, зашото тогава се почнало така наречено то *Libegum veto*. Полски ти сборове и отъ напрѣдъ били шумни и безредни. Въ тѣхъ нѣколко гласа можали да спрѣтъ рѣшение то на болшинство то. Сега до тамъ дошла работа та, че еднажъ, когато цѣло събрание издало рѣшение, единъ шляхта скришомъ излѣзлъ отъ засѣданіе то и послѣ писалъ писмо, че се не съгласява съ рѣшение то. Отъ това нѣ-